

Xəyalə SEVİL

"YAXŞI Kİ VARSAN" DEDİYİM

Günəş divar saatıdı göy üzündə –
Saat üçü vurur.
Nəylə ovudum könlümü?
Qarşıda gecə durur.

Heç bilmirəm kimçün, neyçün
Bu dünyadan gen düşürəm.
Səhər durandan darıxıb
Axşama yorğun düşürəm.

Orda biri var deyirlər,
Hələ təzə bilmişəm ki,
Arzusu mənəm büsbütün.
İstəyirəm yaxınlaşım:
Darıxırsan?
Ölmüşəm ki?..

Sinəm edam kürsüsüdü,
Ürək çarmıxa çəkilsin.

...Ürəyimdə gizli-gizli
Tez-tez çəkilir adı.

"Yaxşı ki varsan" dediyim
Hardadı?

İÇİMDƏ BİR SIXINTI VAR

İçimdə bir sixıntı var,
 Bir ah çəkdirir adama,
 Gəl görəsən!
 Buludlar ağ çiçək kimi
 Açılıb göy üzündə,
 İndi bir yağış yağacaq,
 Sel görəsən.
 İlahi, hərdən nəfəs al,
 Boğuluram bu havada.
 Boynum bir nazik ipdədi,
 Yıxılıram bu havada.
 Anlayıram hər şeyi,
 Ürəyimdə əndişə var...
 Eh, bu nə ruh düşkünlüyüdü?
 Seçim axı həmişə var:
 Pis, yoxsa daha pis?

İNTİHARDI BU AYRILIQ

Bir göz sırım gedişinə,
 Bir söz düşsün dodağımdan,
 Şeir olsun.
 Yenə yadıma düşmüşən
 Gecə vaxtı,
 Aman, Allah, xeyir olsun.
 Vaxtına çəkir həsrətin,
 O gün də şər qarışanda
 Gördüm, Tanrı əllərimi
 Üstümə tullayıb gedir.
 İçimdəki quyunun
 Dibindən gəlirdi səs:
 Unut! Unut!
 Üçüncüdə –
 Sözünü ağzında qoydum,
 Başını üzüm ümitsizliyimin,
 Bıçağı boğazında qoydum.
 İntihardı bu ayrılıq,
 İntihardı – biləyəcəm.
 Axı biz danışmışdıq sənə,
 Danışmışdıq: Çəliyəcəm!

SƏNİ HARDA BAŞLADIM?

Səni harda başladım?
Harda bitirdim səni?
Çıxdım ürəyimin qapısına,
Ötürdüm səni.
Yolun yaxın olmasın.
Nə doğmamsan, nə yadım,
Əllərini üz, dedin,
Ümidini kəs dedin,
Kəsdim,
Yeddi qarıya payladım.
Azın, çoxun qalmasın.
Ruh deyilsən, can deyilsən,
Həvəssən, bədəndən çıxdın.
Elə də sevmədim səni.
Ürəyimin zirvəsinə
Hərdən çıxdın...
Eh! Mənim də gizli-gizli
Darıxmağım olmasın.

SOYUYURAM HƏR ŞEYDƏN

Soyuyuram hər şeydən,
Tamam ruhdan düşürəm.
Göyün mavi üzündə
Qalan ruhum qəribdi.
Bir quşun dimdiyində
Yerə düşən dən kimi
Yetişibdi əllərim,
Tanrı mənim əllərimi dəribdi.
Bekara qayğılar başımı qatır,
İş-güc, ev-eşik, bir də –
Nə yaxşı var – uşaqlar.
Ömrüm boyu darıxdığım
Kimdir, nədir – bilmədim,
Yanağımın divarından asılıdı uzaqlar.

QƏFİL ÜRƏKTUTMASITƏK...

Necə dəyişmişəm?
Ürəyincəmi?
Bu ruhsuz, duyğusuz
Halım necədi?

İndi, yoxsa öncəmi?..
 Qəfil ürəktutmasıtək
 Tutmuşam ürəyimi.
 Hara qoyum?
 Küncəmi?
 Təzə-təzə sevinirdim,
 Təzə-təzə sevirdim.
 Dağıtmısan,
 Qoparmısan qönçəmi.
 Özünü bir özgəsiylə
 Nə vaxt dəyişir insan?
 Nə vaxt?
 "Böyüyüncəmi?"

ÜRƏYİMİ TULLAYIRAM BİR KÜNCƏ

Üzə vurmadiğım məyusluğumu
 Ürəyimin başına vururam gecələr.
 Kim nə bilir?..
 Qollarım qol-boyundu,
 Qoynumda dincəlik.
 ...Ürəyimi tullayıram bir küncə,
 Bədənimə yük olmasın.
 Yenə sağ ol!
 Xırdaladın özünü
 Unudum –
 Böyük olmasın.

ÖMRÜ QARALAMA QOYDUM

Gördüm yaman darıxıram,
 Dedim bir azca dərd çəkim.
 Əlimi sinəmə qoydum
 Ki, hissimə sərhad çəkim.

Olmur e, belə də olmur,
 Yenə həvəsdən düşdüm mən.
 Vaxtımı aldı yaşamaq,
 Yoxsa çoxdan ölmüşdüm mən.

Niyə orda gizlətmisən
 İhahi, o cür üzünü?..
 Ömrü qaralama qoydum,
 Sən götür köçür üzünü.